

UZASADNIENIE

D. D., M. G., T. K. i A. Z. zostali obwinieni o to, że w dniu 17 czerwca 2017 r. ok. godz. 9⁰⁰ w R. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami tamowali ruch pojazdów stawiając w poprzek drogi gminnej ogrodzenie z siatki.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

W wyniku podziału działki gruntu w R. w 1998 r. powstało osiedle (...) a działka nr (...) stała się własnością gminy B.. Na działce tej zgodnie z pozwoleniem na budowę z 2000 r. S. (...) w R. wybudował drogę osiedlową o długości 340 metrów, która prowadzi od drogi powiatowej przez osiedle domków jednorodzinnych i jest drogą bez przejazdu (oznaczoną znakiem D-4a).

Droga na działce nr (...) nie została uznana uchwałą rady gminy za drogę gminną. W 2008 r. powstało faktyczne połączenie tej drogi bez przejazdu z sąsiadującym osiedlem. Mieszkańcy ul (...) - w tym D. D., M. G., T. K. i A. Z. - bezskutecznie interweniowali aby zlikwidować ten przejazd jako bezprawny. W dniu 17 czerwca 2017 r. postawili na zakończeniu drogi na działce (...) ogrodzenie z siatki uniemożliwiając przejazd na sąsiednie osiedle.

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o wyjaśnienia D. D. /k. 19 i 8-9/, M. G. /k. 19, 20 i 10-1/, T. K. /k. 19 i 13/, A. Z. /k. 19-20, 15/, zeznania Ł. B. /k. 20/, T. S. /k. 20/ i G. G. /k. 20-1 i z akt II W 2313/17- k. 6-7 oraz kopie decyzji /z akt II W 2313/17- k. 23-7, 28-31, 32-4, 67-9/ i pisma mieszkańców /z akt II W 2313/17- k. 15-8 i 79/.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie był bezsporny, spór dotyczył jedynie oceny prawnej zachowania obwinionych.

Odnośnie oceny prawnej tego zachowanie na wstępie wskazać należy, iż zarzucone wykroczenie z art. 90 kw dotyczy tamowania lub utrudniania ruchu na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu. Z decyzji dotyczącej organizacji ruchu /k. 32-4 akt II W 2313/17/ wynika jednoznacznie, iż przedmiotowa droga na działce nr (...), nie stanowi ani strefy zamieszkania ani strefy ruchu, gdyż nie została oznaczona odpowiednimi znakami (art. 2 pkt 16 i 16a prawa o ruchu drogowym. Zgodnie z 2 ust 1a prawa o ruchu drogowym drogą publiczną jest droga w rozumieniu art. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych. Powołany przepis w połączeniu z art. 2 ust 1 cytowanej ustawy o drogach publicznych wskazuje natomiast, iż drogą publiczną jest droga zaliczona do kategorii dróg krajowych, wojewódzkich, powiatowych lub gminnych. Zgodnie z art. 7 ust 2 i 3 zaliczenie danej drogi do kategorii dróg gminnych i ustalenie przebiegu istniejących dróg gminnych następuje w drodze uchwały rady gminy. Tymczasem w niniejszej sprawie droga na działce nr (...), chociaż stanowiąca własność gminy, nie została w ten sposób zaliczona do kategorii dróg gminnych (vide zeznania pracownika urzędu gminy- G. G.). W związku z powyższym działanie obwinionych polegające na zagrodzeniu przejazdu z tej drogi bez przejazdu na teren sąsiedniego osiedla nie może realizować znamion wykroczenia z art. 90 kw. W konsekwencji - wobec braku realizacji znamion wykroczenia przez działanie obwinionych - należało uniewinnić D. D., M. G., T. K. i A. Z. od popełnienia zarzuconego im czynu.

Wobec takiego rozstrzygnięcia zasadne jest obciążenia Skarbu Państwa - zgodnie z art. 118 § 2 kpw- kosztami postępowania.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji.